

בתיה גרוסברד

אקוורלים

1980 - 1992

73א102 סיימ

צבני מים ומסטל על נייר

נולדה בפולין.

1938 - עלתה ארצה.

1954 - יצאה להשתלמות בפריס, למדה אצל אנדרה לוט.

1971, 1986 - פרס עיריית חיפה ע"ש הרמן שטרוק.

הציגה את עבודותיה בתערוכות יחיד וקבוצתיות רבות.

גלריית מרכז ההנצחה ק. טבעון

מינץ 56x76

צבי מיס הפסטל על נייר

מרישומי עפרון ריאליסטיים של נופים, התפתחה אמנותה של בתיה גרוסברד בסוף שנות השבעים לביטוי מופשט, קו וצבע כעיקר. כבר ברישומים ניתן היה להבחין בכיוון המופשט העתידי לבוא. טכניקת הרישום היתה מיוחדת וכללה אינסוף קווים סגורים ועצמאיים ובעה ממטען רחני ועשיר. ניתן היה לזהות נוף, אבל הקו הפך בהדרגה לעיקר כשגווני השחור לבן הם הצבע. הפרספקטיבה הושגה באמצעות גווני האפור, בעוד שהצורות וגודל הקווים נשאר זהה - קרוב ורחוק. באופן מסורתי משתמשים אמנים בקו כדי לתחום צורות או כדי לחלק משטחים. לקו של גרוסברד יש עצמאות משלו וחשיבות מרכזית. הקו אינו מבטא משהו חיצוני או צורני אלא את עצמו. כאילו הגדילה קטע של קווי הרישום המפתלים תוך שימוש בצבע (ממש כפי שעשתה בשנות השמונים עם הצבע הכתום בציורי השמן). הצבע הוא המוליך. "אני מתחילה עם צבע וממשיכה ממנו. אני זורמת עם הצבעים". הצבעים הם צבעי מים רוויים בגווני כתום, אדום, צהוב וכחול מותחים בצורה ספונטנית. מגע המכחול והפגדה חד משמעיים ואינם ניתנים לתיקון, בעבודות צבע אלו כברישומים. הצבעוניות הבהוקת של הכתמים, רוככה עיי קווי הפסטל והרקע החשוף. בציורים המאוחרים חל היפך בתפקידי הצבעים. הרקע הוא משטח מוגדר של צבעי מים בעוד שצבעי הפסטל הם הדומיננטים. הצבעוניות עדיין כוללת כתום, צהוב, אדום וכחול, אבל הרושם הכללי השתנה. העבודות המוצגות בתערוכות הם שירי הלל לקו וצבע של אמנית שאינה קופאת על שמריה. אמירתה הבאה מבטאת יותר מכל את מהות העניין:

" האמנות המודרנית קשורה לאישיות האדם, שבמשך שנותיו סופג ומפנים קווים, צורות וצבעים. לבטא ציור - לא קל, אך בהיות רגישות - זה מורץ".